

Glej, Jurij študira naprej!

Kaj novega spet nam povej!

V spominsko knjigo.

(Milki pl. W.)

Kraj tebe je Rojenica
sedela sred noči temné,
podpirala glavo z rokó je
in mislila misli težké.

Življenje je slikala v mislih,
življenja tvojega tek:
ravninice, ceste prebele
in trnje in strmi breg.

Ko jutro je prišlo čez goro,
oj, tiho je vstala takrat,
na dvorec odšla je skrivni,
kjer deva biva pomlad . . .

Po stezi nevidni na goro
sem prišel jaz v dvorec skrit:
na zlatem sedela je stolu
in predla srebrno je nit.

In stopil sem pred Rojenico
in prosil, govoril tako:
življenja zdaj Milki nit predeš —
čuj prošnjo mojo gorkó!

Le dolgo, le dolgo napredi
življenja mi tega nit,
in vsepovsod naj se sveti,
kot solnca žari se svit.

Draguljev nanizaj nanjo,
najlepših, kar jih poznaš —
odpri le skrinjico zlato!
Stotisoč jih tamkaj imaš.

Naj roka ne bodi ti skopa!
Globoko poseže naj
po biserih v skrinjico zlato —
na nitko nanizaj vse zdaj!

In kar še ostane prostora,
najlepših pripni tja rož! —
In ko bo ta nitka končana,
čudila se sebi boš.

Oj, nitke ti take napredle
nikoli še niso roké!
Ti sama vesela boš pela,
in pelo ti bode srce:

„Ta nitka — življenje je Milki,
dragulji ti — nje dnovi zlati,
te rože — nje sanje prelepe,
ki konca nikoli jim ni.“

Tako Rojenici sem rekel,
tako sem jo prosil lepó.
Na zlatem sedela je stolu,
nit predla je tiho, mehko.

A vendar se je nasmehljala,
pokimala z belo glavó;
nje lica so bila prijazna,
prijazno je bilo oko . . .

Jos. Vandot.

